

PRO MAMINKU

„Nesu ti, maminko, kus světa,
nesu ti, maminko, vzácný dar.“
A nežli dozněla tato věta,
lísteček podzimní do ruky jí dal.
Byl trochu zmuchlaný,
navlhlý deštěm.
Špinavý, nehezký,
nevím, co ještě.
Ale v té malé, dětské dlani
to byl pro maminku
ten nejkrásnější lístek na světě.
Řekla: „Díky, synku.“
Usmála se. Proč? Hádat můžete.

VÍTE, ŽE SLZY...

Slzy vznikají v místě, kterému říkáme slzné žlázy. Najdeme je v očích lidí, ostatních savců a některých dalších živočichů. Slzy mají za úkol hlavně chránit oči, protože vyplavují z oka nečistoty, které se tam mohou dostat z okolí, takže slouží jako „čistička“ pro oko.

Slzy také chrání oko před mikroby. Jsou tedy jakoby „lékárničkou“ pro oko. Mají také za úkol oko vyživovat. Zjednodušeně můžeme říci, že jde o kapky slané vody, ve kterých je malý podíl bílkovin.

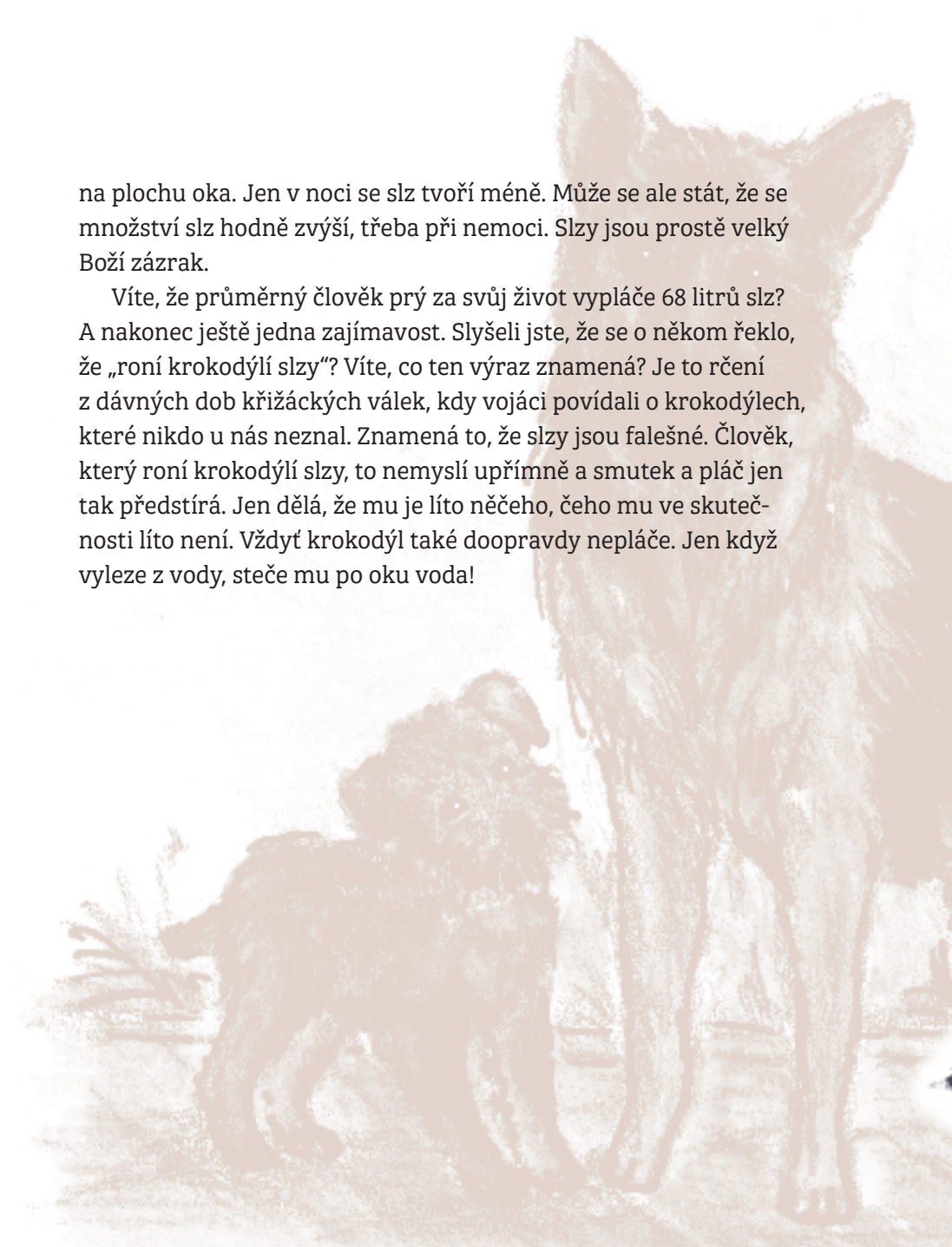
Máme-li v očích slzy, může to být způsobeno tím, že jsme smutní, nešťastní nebo je to tehdy, když jsme hodně unavení. Je-li slz více, říká se tomu pláč. Někdy také můžeme plakat smíchy, to když je nám opravdu hodně veselo. A jindy, znáte to? Pomáháte mamince v kuchyni a při krájení cibule vám tečou slzy. To slzotvorná látka dráždí vaše slzné žlázy. Není to příjemné, ale očím to nevadí. Slzy jsou prostě pro oči moc důležité.

Další odborné věci se o nich dozvíte ve škole. Třeba to, z čeho se skládají a jak se do očí dostávají. Takže pro nás stačí, když řekneme, že slzy jsou něco, jako když vaše maminka musí jednou za čas umýt okna, aby skrz ně bylo vidět. Slzy jsou zázračná tekutina, která naše oko ochraňuje, čistí a vyživuje. Slzy se tvoří stále, nezáleží na tom, jestli chceme nebo ne, a jsou vylučovány

na plochu oka. Jen v noci se slz tvoří méně. Může se ale stát, že se množství slz hodně zvýší, třeba při nemoci. Slzy jsou prostě velký Boží zázrak.

Víte, že průměrný člověk prý za svůj život vypláče 68 litrů slz? A nakonec ještě jedna zajímavost. Slyšeli jste, že se o někom řeklo, že „roní krokodýlí slzy“? Víte, co ten výraz znamená? Je to rčení z dávných dob křížáckých válek, kdy vojáci povídali o krokodýlech, které nikdo u nás neznal. Znamená to, že slzy jsou falešné. Člověk, který roní krokodýlí slzy, to nemyslí upřímně a smutek a pláč jen tak předstírá. Jen dělá, že mu je líto něčeho, čeho mu ve skutečnosti líto není. Vždyť krokodýl také doopravdy nepláče. Jen když vyleze z vody, steče mu po oku voda!

PSÍ KAMARÁDI

Před časem jsme v naší obci vídali dva potulné psy. Jeden z nich byl velký vlčák a mohlo by se říct, že je už od pohledu zlý a nebezpečný. Druhý, který ho věrně následoval, byl takový podivný „mrňous“. Nebyla to žádná šlechtěná rasa, jako je třeba yorkšír nebo pinč. Spíš by se dalo říct, že je to takový malý hnědý oříšek – od každého něco – a ještě navíc kulhal na jednu nohu. Kdo by ho chtěl? I přes nebezpečně vyhlížejícího vlčáka nebyli tito dva vůbec nebezpeční. Každý je znal a myslím, že kromě mne se jich nebál nikdo. Jen já jsem jim uhýbala z cesty už zdaleka. Přiznám se,

že mám respekt, a dá se to nazvat i strach, ze psů vyšších, nežli je sedátko u židle – a to tedy vlčák rozhodně je. Nebyl nikdy zaznamenán případ, že by tito dva psi někomu ublížili. Spravedlivě se podělili o každý kousek masíčka nebo kostičky, kterou jim dal nějaký dobrodinec. Možná by

vám mohlo přijít zvláštní, proč jsou spolu dva tak rozdílní psi. A víte co?

Já jsem možná to jejich tajemství znala.

Stalo se to v době, kdy ještě každý z nich chodil sám. Tomu malému tedy můžeme říkat třeba Mrňous, on stejně žádné jméno nikdy neměl. Hodní lidé ho občas obdarovali nějakou tou dobrotou, ale jméno mu nikdo nedal. Vždycky jen zavolali: „Na, pojď sem!“ A on šel a smlsnu si na kousku salámu nebo párečku – zkrátka na tom, co kdo dal. Ale k věci. Mrňous byl hodný pejsek, to ano. Ale značky, ty zkrátka neznal. Přebíhal z jedné strany ulice na druhou, jak se mu chtělo, a nerozhlížel se. A to se nesmí. Jednou na to doplatil, což se dalo čekat. Nějaký pan řidič si nevšiml přecházejícího pejska a našťestí jen okrajem auta do něj nechtěně žduchnutí. Odstrčilo ho to kus od kraje chodníku a tam zůstal ležet.

V té chvíli šel okolo tulák vlčák. Ani jemu nikdo nedal jméno, a jestli ano, tak ho neznám. Přišel až k Mrňousovi, chvílku u něj stál a potom ho poodstrčil čenichem. Nic, ticho. Za chvílku to samé zopakoval ještě jednou a to už přineslo výsledek! Možná to byl psí doktor a věděl, jak se dělá psí první pomoc. Zkrátka to zabralo. Malý pejsek se pohnul. Vděčně se podíval na velkého vlčáka a ten mu ani nemusel říkat: „Pojď za mnou.“ On šel i bez řečí. Tedy bez řečí ano, ale malinko štěknul. Znamenalo to asi: „Dík.“ A že si tito psi rozumějí, tak to jste na nich mohli přímo vidět. Od té chvíle nebyl jeden bez druhého a spravedlivě se o všechno podělili. Mrňous byl vděčný za záchranu a vlčák byl určitě rád, že má kamaráda.

Už jsem je hodně dlouho neviděla. Třeba šli na zkušenou do světa, kdo ví? Ale jistě je, že zůstali určitě spolu. Co myslíte, umějí být lidé za pomoc druhého stejně vděční jako pejsci? Zkuste o tom přemýšlet.

VZPOMÍNKOVÝ LÍSTEK

Podzim! Sluníčku se ten den vůbec nechtělo vstávat. Bylo šedivé ráno a mráčky plakaly studený deštík možná i proto, že listopad je poslední podzimní měsíc a potom už bude zima. Mířila jsem ke dveřím a těšila se, že doma, v teploučku, mi bude dobře. Nežli jsem ale zavřela deštník a otevřela dveře, rošťák vítr foukl a mně přistál na čele jeden javorový lístek. Rychle jsem volnou rukou lístek z čela sundala. Byl sice mokrý, ale moc pěkný. Byl zbarvený žlutě, zeleně i červeně a měl drobné hnědé puntíky.

Nehodila jsem ho na zem, ale donesla jsem si ho domů. Dala jsem ho do jedné silné knihy vylišovat. Proč? Vždycky, když se na ten lístek podívám, připomene mi, že ten den nebylo jen ošklivé počasí. Potkala jsem tehdy svoji kamarádku, se kterou jsem se už hodně dlouho neviděla. Byl to nakonec moc prima den. Jste taky rádi se svými kamarády? Určitě s nimi prožíváte pěkné chvílky. Když jste spolu, asi vám ani nezáleží na tom, jestli je pěkně nebo ošklivo. Tak to totiž s kamarády chodí. Je nám s nimi vždycky dobře a rádi vzpomínáme, co jsme spolu prožili.

My dvě jsme tehdy šly spolu do cukrárny malinko mlsat.

A potom nám zůstala ještě

chvíle na návštěvu

knihovny. Když jsme

se loučily, bylo to

takové zvláštní.

Jako by se

na to naše

loučení

chtělo podívat i sluníčko a na chvílku vykouklo zpoza mraků. V tu chvíli se na obloze objevila nádherná duha. Jen co odjel autobus s mojí kamarádkou, sluníčko si to zase rozmyslelo, znovu se ukrylo do šedivých polštářových mraků a tu krásnou duhu schovalo taky. „Nevadí,“ řekla jsem si, když jsem pospíchala, abych vyřídila ještě několik povinností, „stejně to byl nádherný den.“ Kdykoliv se podívám na ten vylisovaný lístek, všechno to krásné mi připomene.

Víte, že máme v Bibli napsáno, abychom na některé věci pamatovali? To znamená, že na ně máme vzpomínat a připomínat si je. My velcí, kteří už umíme psát, si třeba můžeme zapsat do nějakého deníčku, že dnes se stalo to a to. To je dobré i proto, abychom si, až přijde nějaká smutná doba, připomněli radostné chvílky. Ale i ti, co ještě psát neumějí, si také mohou připomenout něco pěkného. Mohou si třeba nakreslit na památku obrázek. Já sice psát umím, ale na to, abych si vzpomněla na ten zvláštní den, mi stačí můj „vzpomínkový“ lísteček.